

Бијељина - Политички аналитичар из Чикага Срђа Трифковић упозорава да са суђењем бившем команданту Главног штаба Војске Републике Српске генералу Ратку Младићу предстоји до сада невиђен притисак да се елементи државности Српске сведу на најмању меру, са коначним циљем њене ликвидације, али да Срби на својој страни имају право, правду и историјску истину, те да у тој борби немају чега да се плаше.

Он наглашава да су непристајање на даље уступке и одлучно одолевање новим притисцима једини рецепт опстанка Српске.

У одлучности да сачувају Српску, супростављању сребреничком миту и хипотеци колективне кривице, каже Трифковић, Срби имају на својој страни право, правду и историјску истину.

"Од тренутка потписивања Дејтонског споразума Република Српска је изложена притисцима са Запада. Са суђењем Младићу предстоји до сада невиђен притисак да се тај посао приведе крају кроз порицање легитимности њеног постојања на основу тврдњи о геноцидности", објаснио је Трифковић.

Он сматра да Западу, ипак, недостају материјални и политички ресурси да тај пројекат одради до краја и да се у Бутмиру претпрошле године видело да су почеле претње "празном пушком".

Трифковић је оценио да хапшење Младића неће допринети бољитку српског народа било на источној или на западној страни Дрине, истакавши да "програмирани назови-аналитичари и коментатори западне медијске машине" већ понављају да сад постоји још један доказ да са Србима само функционишу притисци, претње и изнуђивања.

"Као прво, на Западу се већ потеже питање зашто српска полиција није много раније

ушла Младићу у траг ако се заиста крио код рођака, јер је требало да ти људи буду под присмотром. Дакле, или је Србија била невољна да га ухвати или има неспособне органе безбедности. Као друго, биће извађен и полузаборављени Хаџић - попут неког џокера из рукава - као додатни адут зашто та већ митска 'Европа' за Србију остаје и даље само недостижна шаргарепа на крају штапа", рекао је Трифковић.

Европска унија

Оценивши да је било непријатно гледати "театрални наступ" председника Србије Бориса Тадића након хапшења генерала Младића, Трифковић је оценио да ни Србија, ни влада Србије, а ни Тадић лично неће "извући никакве поене из ове туробне работе".

"Одговорно тврдим да приступања Србије у ЕУ неће бити још дуги низ година. То, наравно, и није тако лоше, имајући у виду хроничну финансијску и институционалну кризу у којој се ЕУ налази већ годинама. Као што је британски аналитичар Џон Лохланд приметио, Србија је изгледа једини пацов који жели да се укрца на брод који тоне, уместо да са тог брода бежи главом без обзира", нагласио је политички аналитичар из Чикага.

Говорећи о предстојећем суђењу генералу Младићу, Трифковић је истакао да нема сумње да ће то бити суђење српском народу у целини, будући да је од почетка Хашки трибунал имао само једну сврху - да квази-правним средствима, ретроактивно овери политичку пресуду западних центара моћи да су Срби главни кривци за сва збивања на Балкану.

"Предстоји нам понављање истих флоскула, истих црно-белих карикатура босанског рата, у којима ће једна страна бити представљена као жртва, а друга као агресор и геноцидни истребљивач недужних цивила... Осим тога, стратегија хашког тужилаштва биће да Младића и Караџића приволи да оптужују један другог. То је онај класични модел теорије игара са негативним исходом за обојицу. Надам се да ће њихови одбрамбени тимови имати довољно трезвености, а и они лично, да ту замку избегну", рекао је Трифковић.

Оценивши да је савршено легитимно што генерал Младић каже да не признаје хашки

суд, Трифковић је нагласио да је Међународни кривични суд за ратне злочине у бившој Југославији илегална творевина, створена с циљем пружања покрића безаканој балканској политици коју још од раних 1990-тих воде западне силе предвођене САД.

"Илегалност тог суда датира од самог његовог настанка, пуком резолуцијом 827 Савета безбедности УН од 25. маја 1993. године, а не одлуком Генералне скупштине која би га учинила законитим. Политичка сврха јасна је и из досадашње праксе те институције: од орвеловске, на барем милион Срба примењиве формуле 'заједничког злочиначког подухвата', преко етничке диспропорције у оптужницама, до скаредних пресуда Харадинају, Орићу, Делићу...", рекао је Трифковић.

Геноцид

Говорећи о оптужбама за геноцид у Сребреници против генерала Младића, Трифковић је рекао да је термин геноцид у Хашком трибуналу проширен до таквог степена да је малтене неминовно да се он по стандардима тог суда догоди у било којем рату, од Газе и Фалуџе до Кандахара.

"По хашкој дефиницији, током протеклих пола века САД су вршиле геноцид у Вијетнаму, Француска у Алжиру, Израел у Гази, Турска на северном Кипру... да не говоримо о судбини Срба у Сарајеву и на Косову и Метохији. По том мерилу, Хрватска је далеко највећи кривац у бившој Југославији - не само за убиство пола милиона Срба у НДХ 1941-45 (процена 'Центра Јад Вашем' и Симона Визентала), него и за 'Медак', 'Бљесак' и 'Олују'", рекао је Трифковић.

Он је истакао да је у хашким пресудама геноцид тривијализован и лишен достојанства, те да тако редефинисан постаје увек спремна пропагандна батина којом може да маше свака наводно угрожена група жељна медијске пажње и стране војне интервенције.

"Притом поборници мита о геноциду свесно игноришу чињеницу да се у Сребреници водио рат и да су сви војно способни мушкарци у енклави мобилисани у 28. дивизију Армије БиХ, која је базу својих операција имала усред тзв. зоне безбедности УН. Уместо да буде демилитаризована, та је зона била препуна оружја и коришћена као одскачна даска за нападе у којима је побијено више хиљада српских цивила током три године које

су претходиле јулу 1995.", рекао је он.

Он је напоменуо да све то контролори западне јавности већ више од 15 година прикривају, те додао да су посебно осетљиви на сваки покушај анализе политичке позадине сребрничког случаја.

"Та је осетљивост у истој равни са забраном објављивања резултата истраге о позадини експлозије на Маркалама фебруара 1994. Без разумевања политичке позадине, међутим, изненадни колапс муслиманских снага у Сребрници - до зуба наоружаних и бројнијих од ВРС - није објашњив. Догађаји који су уследили указују на игру са предумишљајем: да се жртвује фигура да би се добила партија", рекао је Трифковић.

Игнорисана у аналима Хага и радионицама, како је навео Трифковић, сребрничког мита, непобитна је чињеница да је политичко вођство у Сарајеву дуго припремало жртвовање енклаве и људства у њој, како би се изнудила западна интервенција.

"Годинама су нам знана казивања Ибрана Мустафића и других сведока збивања да је Алија Изетбеговић пред пад Сребренице сарадницима поверио да је цена западне интервенције - по процени председника Била Клинтона лично - била 5.000 мртвих Муслимана. Имајући у виду чињеницу да је Изетбеговић још 1991. изразио спремност да жртвује мир за независност, не треба сумњати да му је Клинтонова цена била не само прихватљива него и примамљива", рекао је он.

Трифковић је истакао да се размере хашког апсурда виде у пресудама трибунала Радиславу Крстићу 2001. и Видоју Благојевићу 2005. године.

"По тим пресудама, геноцид је 'доказан' премда није било предумишљаја нити ликвидације цивила, локалитет не обухвата ни три цела процента територије БиХ, а фамозних 8.000 жртава - ионако вишеструко преувеличана цифра - представља 0,4 одсто муслиманске популације БиХ од два милиона. Камо 'среће' да је и над Србима у НДХ извршен 'геноцид' са мање од пола процента жртава", каже Трифковић.

Он је поручио да митови, ипак, нису неприкосновени и подсетио да је једну деценију после Дејтона број жртава рата напоскон "срубљен са произвољне цифре" од 200-250 хиљада - која је годинама рутински навођена у западном свету као чињеница - на стотину хиљада погинулих на све три стране.

"У случају Сребренице, један свеобухватан, веродостојан и на чињеницама утемељен резиме догађаја, који би био историјски контекстуализован и правно прецизан, још не постоји. Он је преко потребан. Да је Србија озбиљна држава, одавно би ангажовала средства и кадрове за обављање тог задатка", оценио је Трифковић.

Коментаришући само хапшење генерала Младића, Трифковић је истакао да све ово шта је до сада по том питању саопштено може, али и не мора да буде истина, баш као што су се околности хватања и убиства Бин Ладена у више наврата показала контрадикторним у саопштењима Беле Куће, Стејт Департамента и Пентагона.

"Бива нам сервирано само оно што надлежни органи желе, они у Бриселу и Вашингтону пре свега, а онда и њихова локална експозитура у Београду. Да ли су то заиста праве околности или не знаћемо тек много година од данас, а можда и никада", истиче Трифковић.

Он је рекао да је из свега што се сада зна произилази да су и Младић и бивши председник Републике Српске Радован Караџић добрим делом били препуштени сами себи.

"Без обзира на питање да ли је њихово хапшење добра или лоша ствар, у оба случаја околности под којима су се скривали само одражавају српску неозбиљност. У еквивалентној позицији и на истом нивоу одговорности неки други народи не би дозволили да њихови лидери тог ранга буду препуштени сами себи", истакао је Трифковић.

Коментаришући "ликовање" бошњачких политичара на хапшење генерала Младића, Трифковић је рекао да они само раде свој посао, притом не допуштајући пуким чињеницама да стану на пут њиховој креативности.

"Наравно, између чињенице да је по паду Сребрнице убијено више стотина заробљених припадника такозване Армије БиХ и тврдње да је 8.000 њих убијено у чину 'геноцида' зјапи дубоки јаз. Он остаје непремошћен, упркос свим резолуцијама и трибуналима овога света", закључио је Трифковић.

(Срна)